

bestræbelserne for at opnå en fredelig løsning på den konflikt, der var opstået ved Argentinas invasion og besættelse af Falklandsøerne.

Fra dansk side anså man det for mest korrekt, om hvert EF-land anvendte egne nationale bestemmelser til gennemførelse af den beslutning om sanktioner, som var blevet truffet inden for rammerne af det europæiske politiske samarbejde. Som bekendt foretrak de øvrige EF-lande af hensyn til sagens hastende karakter at gennemføre de nødvendige sanktioner i form af udstedelse af en forordning med hjemmel i EØF-traktatens art. 113, der omhandler handelspolitik.

I betragtning heraf og på baggrund af, at der forud herfor var etableret en beslutning inden for rammerne af det europæiske politiske samarbejde (EPS) om at indføre sanktioner over for Argentina, besluttede regeringen efter drøftelse i det udenrigspolitiske nævn og folketingets markedsudvalg at acceptere, at importforbuddet gennemførtes i form af en rådsforordning (nr. 877/82 af 16. april 1982) med hjemmel i traktatens art. 113. Danmark fremsatte dog i forbindelse med vedtagelsen en erklæring, hvori det hed, at man havde foretrukket, at den beslutning, der blev truffet inden for rammerne af det politiske samarbejde, blev gennemført ved en passende samordning af nationale foranstaltninger som omhandlet i traktatens art. 224.

Den udstedte rådsforordning skulle finde anvendelse indtil den 17. maj 1982.

Den 17. maj 1982 fandt der på ny drøftelser sted mellem de ti EF-landes udenrigsministre inden for rammerne af det europæiske politiske samarbejde, som resulterede i, at de i ovennævnte rådsforordning fastsatte sanktioner vil blive fortsat i endnu 7 dage. Denne beslutning blev for Danmarks vedkommende truffet under den forudsætning, at den nye forordning under art. 113 alene vil være gældende for Danmark indtil det tidspunkt, hvor der måtte blive skabt et nationalt retsgrundlag for importforbuddet. Herved imødekom de øvrige EF-lande det danske ønske om iværksættelse af sanktioner på nationalt retsgrundlag i stedet for gennem en fællesskabsforanstaltning. I denne situation ønskede Danmark ikke at modsætte sig gennemførelse af en rådsforordning i medfør af art. 113. Det foreliggende lovforslag skal ses som en opfølgning af den beslutning, som af udenrigsministrene blev truffet i EPS-regie.«

I den af udvalget afgivne betænkning blev lovforslaget af et *flertal* (udvalget med undtagelse af SF og FP) indstillet til vedtagelse med et af udenrigsministeren stillet ændringsforslag, hvorefter lovforslaget kunne stadfæstes straks efter vedtagelsen. SF og FP, der indstillede lovforslaget til forkastelse, afgav i forbindelse hermed hver sin mindretalsudtalelse, hvorom henvises til betænkningen.